

**Skarga wniesiona w dniu 5 października 2010 r. —
Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji****(Sprawa C-479/10)**

(2010/C 328/40)

Język postępowania: szwedzki

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Simonsson i A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Królestwo Szwecji**Żądania strony skarżącej**

— stwierdzenie, że przekraczając wartości dopuszczalne PM₁₀ w otaczającym powietrzu w latach 2005, 2006 i 2007 w strefach SW 2 i SW 4 oraz w latach 2005 i 2006 w strefie SW 5, Królestwo Szwecji naruszyło swoje zobowiązania na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE⁽¹⁾ z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu;

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy 1999/30 stanowi, że państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby stężenia pyłu PM₁₀ w otaczającym powietrzu nie przekraczały wartości dopuszczalnych ustanowionych w załączniku III sekcja I z zachowaniem podanych w nim terminów. Właściwym terminem w tym wypadku jest 1 stycznia 2005 r.

Z przesłanych Komisji przez Szwecję sprawozdań dotyczących lat 2005-2007 wyraźnie wynika, że wartości dopuszczalne PM₁₀ zostały przekroczone w strefach SW 2 i SW 4 podczas całego tego okresu, a w strefie SW 5 w latach 2005 i 2006.

W związku z powyższym Szwecja naruszyła swoje zobowiązania na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 1999/30 w odniesieniu do wskazanych stref i lat.

⁽¹⁾ Dz.U. L 163, s. 41.

**Skarga wniesiona w dniu 5 października 2010 r. —
Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji****(Sprawa C-480/10)**

(2010/C 328/41)

Język postępowania: szwedzki

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i K. Simonsson, działający w charakterze pełnomocników)*Strona pozwana:* Królestwo Szwecji**Żądania strony skarżącej**

— stwierdzenie, że poprzez ograniczenie stosowania przepisów dotyczących grup VAT jedynie do podmiotów świadczących usługi finansowe i ubezpieczeniowe Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej;

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Szwedzkie przepisy o grupach VAT naruszają art. 11 dyrektywy 2006/112, ponieważ stosowanie tych przepisów jest ograniczone jedynie do przedsiębiorstw działających w sektorze finansowym. Zdaniem Komisji, krajowe przepisy o grupach VAT muszą mieć zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw mających siedzibę w państwie członkowskim stosującym te przepisy, niezależnie od przedmiotu działalności gospodarczej danego przedsiębiorstwa.

Wspólny system podatku VAT jest systemem powszechnym. Wprowadzanie specjalnej regulacji w jego ramach musi być, co do zasady, dokonywane w taki sposób, aby taka regulacja miała zastosowanie ogólne.

W przepisie art. 11 dyrektywy 2006/112 nie ma nic, co wskazywałoby, że państwa członkowskie mogą ograniczać stosowanie regulacji dotyczącej grup VAT jedynie do określonych przedsiębiorstw działających w określonej branży.

Cel art. 11 dyrektywy 2006/112 również wskazuje na to, że przepis ten należy rozumieć w ten sposób, iż odnosi się on do wszelkich przedsiębiorstw działających w dowolnej branży.

Ponadto szwedzkie przepisy o grupach VAT są niezgodne z ogólną zasadą prawa Unii Europejskiej — zasadą równego traktowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana (Włochy) w dniu 6 października 2010 r. — Teresa Cicala przeciwko Regione Siciliana

(Sprawa C-482/10)

(2010/C 328/42)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Teresa Cicala

Strona pozwana: Regione Siciliana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 3. ustawy 241/1990 oraz art. 3 ustawy regionalnej Sycylii 10/1991, w związku z art. 1 ustawy 241/90, który zobowiązuje władze włoskie do stosowania zasad prawa Unii Europejskiej, zgodnie z obowiązkiem uzasadnienia aktów prawnych wydawanych przez administrację publiczną wynikającym z art. 296 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, interpretacja i stosowanie wyżej wymienionych przepisów krajowych, które wskazują, że prywatne akty prawne w dziedzinie świadczeń emerytalnych, choć dotyczące praw podmiotowych, lecz związane, nie muszą być uzasadniane, jest zgodna z prawem Unii Europejskiej i czy taki przypadek stanowi naruszenie podstawowych wymogów proceduralnych decyzji administracyjnej?
- 2) Czy art. 21g ust. 2 akapit pierwszy ustawy 241/1990, w świetle jego wykładni dokonanej w orzecznictwie administracyjnym, w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia aktu administracyjnego, o którym mowa w art. 3 tej ustawy i ustawy regionalnej Sycylii 10/1991, w związku z obowiązkiem uzasadnienia aktów organów publicznych wskazanym w art. 296 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii

Europejskiej oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, jest zgodny z art. 1 ustawy 241/1999, który zobowiązuje organy administracji do stosowania zasad prawa Unii Europejskiej, a w konsekwencji czy dopuszczalne i zgodne z prawem jest interpretowanie i zastosowanie możliwości uzupełnienia uzasadnienia decyzji administracyjnej w postępowaniu sądowym?

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Hiszpanii.

(Sprawa C-483/10)

(2010/C 328/43)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk et R. Vidal Puig)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 1 i art. 30 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa, jak również na mocy art. 10 ust. 7 dyrektywy Rady 91/440/EWG (²) z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uznaje, że Królestwo Hiszpanii naruszyło następujące przepisy wyżej wymienionych dyrektyw:

- 1) art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE w zakresie, w jakim kwota opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej jest „wyznaczana” wyłącznie przez władze państwowe, a funkcja „zarządcy infrastruktury” (ADIF) została zredukowana do samego pobierania opłat;